

Biblioteca Pública de l'Estat de València: 20 anys

Per Romà Seguí

**Ara que tinc vint anys,
Ara que encara tinc força...**

A la ciutat de València, i no per motius electorals, s'hi celebra enguany el vint aniversari de la inauguració de l'actual seu de la nostra Biblioteca Pública de l'Estat. Vint anys sembla una edat moderada: no comporta ni la joia d'una estrena ni la seriositat de saber-se una institució centenària. Vint anys és una edat que convida a la reflexió. Què s'ha fet, què no s'ha fet, què cal esperar. Amb l'ànim dels il·lustrats, hauriem d'esbrinar, si més no, quin és el motiu de la celebració. En vint anys, una institució pot anar a més o a menys, pot consolidar-se o afonar-se...

Per a qui no conega l'edifici, la Biblioteca es troba al creuer de l'antic "Hospital dels Folls", on va romandre el primer manicomi d'Europa. Aquest edifici es va declarar monument nacional, i el va recuperar per a l'ús bibliotecari el Felip Mateu i Llopis, l'únic signant de les Normes de Castelló que encara és viu. De vegades pense que l'ambient de bogeria encara s'escampa entre les seues parts, i amb això no pretenc fer broma, sinó palesar el sentiment d'impotència que s'hi enuma.

Per la Biblioteca del carrer de l'Hospital, n'hem passat gran part de la professió: uns en qualitat de professionals, altres com a becaris, i si he de dir la veritat, tots l'hem viscuda i tots l'hem patida. Si faig una relació de memòria de tota la gent que hi ha treballat, en necessitaria varies planes. Uns se n'han anat; altres cobegen la idea de tornar-se'n. És un espai que o t'agrada o el rebutges. No té una mesura equilibrada.

Una Biblioteca la formen un conjunt de persones i un edifici. Aquesta, però, té uns impediments que, per raons que no venen al cas, involucren a un col·lectiu molt heterogeni. Al mateix edifici, hi han viscut dues biblioteques: la Pública i la Valenciana. Enguany, la Nacional inaugurarà nova seu, i deixaran un espai molt valuós per a que la Pública pugui establir-se com cal. La convivència ha estat de vegades curiosa, d'altres conflictiva. Dues biblioteques, amb unes finalitats tan ben diferenciades, arroseguen problemes de qualsevol mena. Les nacionals volen assumir uns usuaris, les públiques altres.

Ara que té vint anys, aconseguirà emprar tot l'espai del creuer, que no és poc.

Quan no tinc l'ànima morta I em sento bollir la sang

És recomanable, per a qui no conega la Biblioteca, que en faça una visita: Heu d'utilitzar la secció de consulta, per tal d'adonar-se'n que hi ha edicions endarrerides, acostar-se a la infantil, per veure com el mobiliari és el mateix que el de l'any 1979 -no s'ha canviat mai-, o endinsar-se en la secció de préstec. Calcule que és en aquest moment quan una persona se n'adona que no estem a L'Havanna, que ens trobem al bell mig de València. No faig la comparació amb l'ànim de fer un acudit: hi podreu trobar llibres atrotinats, d'eixos que aguanten a les biblioteques públiques de Mèxic o de Cuba per haver una mancança real de finançament, per què no hi ha diners per a comprar. Sóm, però, a València, a la seua Biblioteca Pública de l'Estat.

Heu de saber que aquesta, la del carrer Hospital, es va transferir la seua gestió, que no la seua titularitat, que és del Ministeri. Això implica que les obres, l'edifici en sí, compet a l'Estat i la resta a la Generalitat. Caldria preguntar-se moltes coses: qui ha fet, qui no ha fet, per què cal esbrinar responsabilitats, i no barrejar-les. Tot i que sembla mentida, el Ministeri s'ha comportat, i de debó. I si no m'enganye, enguany faran una important inversió.

He de llançar una mà als seus professionals. Ells han pogut dur endavant aquesta biblioteca amb el que els han donat. Ells no la viuen, la pateixen; per què no cal ser un geni per veure l'estat lamentable en què es troba. I no sé com són capaços de continuar enllà : milers d'usuaris, amb bronques incloses; poc, molt poc presupost per a les adquisicions; uns nivells baixíssims; unes condicions de treball surrealistes -fa poc van haver de tancar una sala pel fet d'aparèixer en els empleats irritacions cutànies-, etc., etc., etc.

Sé que, a l'octubre de 1998, al llarg de les Jornades de la FESABID, un grup de persones va fer una visita a la Biblioteca. Entre ells, s'hi trobava Victoriano Colodrón, eixe home que sembla un exemplar aldí, que regalima avantguarda i tradició alhora. No sé, ni tampoc vull calcular, el que se li va passar pel cap. Espere que no pense que ací, a la nostra ciutat, hi estem d'acord amb l'estat actual d'aquest equipament. Ens fa pena, i ràbia; i portem una bona dosi de recremor, tanta que poca gent sap que són sorneguers per la realitat que ens envolta. I que ningú no diga que no fem res per transformar-la.

**Avui que encara tinc veu
I encara puc creure en Déu.**

